

Γιατί πουρνό και δειλιό με καταχνιά λουσομένο
 κρύφτεις τήν ἄγρια σου ματιὰ σὸν κόρη τοῦ Καφκάσου ;
 μὴν καὶς πουρνόβραδα στὸ θεὸ λιβάνι μυρισμένο,
 ἢ μήπως μέσ' στὰ βάθια σου, στὰ μάβρα σωθικά σου
 τ' ἄψυχο ἐὸν καὶ κρύο βουνοῦ ἔχεις καρδιάν ποῦ νοιώθει
 καὶ πόνοι τὴν πικροβαροῦν καὶ τὴν ταράζουν πόθοι
 κι' ὁ βόγγος σου εἶνε στεναγμὸς κι' ἀχνὸς του ἡ καταχνιά σου ;
 Κ' εἶτε σὲ λούζουν οἱ βροχὲς εἴτ' ἀνελοῦν τὰ πάγια
 τρέχουν σὰ δάκρυα τὰ νερὰ ἀπ' τὰ λιγνά σου πλάγια,
 γι' αὐτὸ κι' ὁ Ποιητὴς - Λαὸς Κ λ α ψ ἠ εἶπε τ' ὄνομά σου.

[² Αετική]

ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΣΟΝΝΕΤΟ

Ἑλένη Βακαρέσκου

ΜΟΙ φαίνεται ὅσ' ὄνειρο, μοῦ φαίνεται ὅσ' ψέμμα
 πῶς βρέθηκα σιμὰ ἔς ἐσέ, πῶς ἔμνησα μ' ἐσένα,
 πῶς εἶδα ἔς τὸ κεφάλι σου τὸ δάφνιό σου στέμμα
 ποῦ σοῦ ἔβαλεν ἡ Ποίησι μὲ δισταγμὸ κανένα.

Ἦμον γεμᾶτος ἔκστασι γιὰ τὸ βαθύ σου βλέμμα
 κι' ἐθαύμαζα τὰ κάλλη σου τὰ μυριοζηλεμένα,
 κι' ἔλεγα πῶς θὰ χύνανε τὸ εὐγενικό τους αἷμα
 ἱπλόται τοῦ παλῆου καιροῦ μόνο γιὰ λόγο σου ἕνα.

Κι' ὅταν δειλὰ σ' ἐκύτταζα καὶ μὲ παλμούς ὄιγοῦσα,
 θαροῦσα πῶς ἀντίκρουζα τὴ λατρευτὴ μου Μοῦσα,
 καὶ φεύγοντας τὸ χέρι σου μὲ σέβας γλυκοφίλησα.

Ἄχ ! ἡ καρδιά μου μοῦλεγε, μουσόδρεφτη παρθένα,
 μ' εὐλάβεια, γονατιστός, νὰ πέσω ἔμπρὸς ἔς ἐσένα
 νὰ προσκυνήσω τὴν τρανὴ τοῦ Παρνασοῦ βασιλίτσα.

(Παρίσιον)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ